

paa denne Lov, som andre Love, redigeres. Man kan beklage, at enkelte Ord i en Lov ere komne ind ved en mindre grundig Overtællelse; men jeg troer ikke, at det gaaer an at ville hænge sig saa strengt i Ordene. Hvis nu den ærede Landstingsmand paa eengang faaer saa store Skrupler, kan jeg ikke fatte, hvorledes han har kunnet oversee, at umiddelbart foran staaer der paaberaabt en anden Paragraph i den samme Lov og paaberaabt paa en ganske anden Maade. Der staaer nemlig under Litra b: „Honorarer ifølge § 14“, og der er altsaa udtrykkelig sagt, at det er som en Følge af denne Paragraph, at Honorarerne bevilges. Under Litra c staaer derimod: „Lønninger efter § 15“, altsaa i Henhold til denne Paragraph. Det er nu meget muligt, at det var et reent Skjæbnens Spil, reent tilfældigt, at denne Forskjellighed er fremkommen; men vil man give sig til at fortolke strengt, maa man indrømme, at der er en Forskjel tilstede mellem den Maade, hvorpaa § 15, og den, hvorpaa § 14 er paaberaabt, hvilket kan have sin naturlige Grund i, at man som en ligefrem Følge af § 14 havde optaget et bestemt Beløb, hvorimod man med Hensyn til § 15 havde opført Summen i Henhold til, hvad der ved denne Paragraph var forudsat, men som ikke kunde fyldestgøres paa den Maade.

Wessely: Med Hensyn til den sidste Bemærkning af den ærede sidste Taler, om hvorledes man skal fortolke Finantsloven, at man navnlig ikke maa hænge sig for strengt i Ordene, skal jeg angaaende den Forskjellighed i Udtrykkene, hvorfra han argumenterede, henvide ham til Ministeriet; thi efter Forslaget, som det var fremlagt af Ministeriet, ere Udtrykkene aldeles de samme som i det foreliggende Lovforslag; der staaer under „den polytechniske Læreanstalt“: „Udgift. 1. Lønninger og Honorarer ifølge Lov af 12te Januar 1858. a. faste Lønninger ifølge Lovens § 12. b. Honorarer ifølge § 14. c. Lønninger efter § 15, med Tillæg efter Sædomskrivningen.“ Om nu Ministeriet har lagt nogen særlig Betydning i Forskjelligheden af disse Udtryk, paaligger ikke mig at oplyse nærmere. At det skulde kunne kaldes, at hænge sig for

strengt i Ordene; naar jeg antager, at en Citaten af en Paragraph i en Lov i Finantsloven skulde have den Betydning, at Finantsloven nu hender denne Paragraph som virkelig eksisterende, forekommer mig aldeles ikke at være Tilfældet. Jeg skal, med Hensyn til hvad der af den ærede Minister er ytret, bringe i Erindring, at saavidt jeg har gennemgaaet Finantsloven, var der med Hensyn til Beregningen af Sæd en Forhøielse i de forskjellige Sætter under de Punkter, som af den ærede Minister bleve nævnte; det er dog muligt, at det ikke har den Indflydelse, at den hele Forskjel i Tallene derved forklæres. Jeg har bragt Sagen frem, da jeg har anseet det nødvendigt at henlede Thingets Opmærksomhed derpaa. Jeg har imidlertid ikke fundet nogen Understøttelse af Thinget, og da der som Følge heraf ikke er megen Sandsynlighed for, at mit Forslag idetmindste for Diebliffet vil blive vedtaget, skal jeg, uagtet jeg ikke har følt mig overbevist ved hvad der er blevet anført mod mig, tage Forslaget tilbage med det Forbehold igjen at stille det til 3die Behandling, hvis jeg anseer det hensigtsmæssigt, og hvis et tilstrækkeligt Antal Medlemmer deri vil understøtte mig.

Formanden: Den 2den Landstingsmand for 1ste Kred (Wessely) har altsaa taget det af ham stillede Endringsforslag tilbage. Hvis Ingen optager det, maa det anses som bortfaldet. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet. Der er endnu et Endringsforslag til denne Paragraph, som ikke er begrundet.

Rosenørn: Jeg maatte maaskee i Anledning heraf bemærke, at Forslagsstilleren, der har maattet forlade Salen, har anmodet mig om at afgive den Erklæring, at han ønskede sit Endringsforslag taget tilbage.

Formanden: Det er noget vanstelig for Formanden at følge en saadan Anmodning efter Fuldmagt.

Rosenørn: Jeg har kun tilladt mig at bemærke dette, fordi jeg har faaet en Anmodning derom, og som jeg troede at maatte efterkomme. Hvilken Vægt der kan lægges derpaa, maa jeg naturligvis henstille.